

מטע עשה ועל מצות לא תעשה עברנו על כריחתו ועל מיתות נ"ד. עברנו על חורש שנכתב ועל חורש שנעל פה שבחנו שמך הגדול. שבחנו מלכותך ויראהך ואחרי דים על כל הבא עלינו ועל אבותינו כי אחת עשית ואנחנו הרשענו :

נשלמו הלכות יסוד תשובה, עוד הוספתי עליו דברים נחמדים בקיחות חלכבות נצמדים :

עוד מלאמי כתוב בספר יורה דמאים. של מ"ו החכיד הרב מוהר מאיר רג"ל ז"ל מורה נדק דק"ק פיורדא יע"א. כתוב בידו חשבות אלו מלוקס מספרים אחרים ח"ל :

נח כחן שסימא עמנו. או שנס"א מי שאחורה לו יתענה ע"ב יפ"ס. המלכין פני חבירו תקנו להכותו בחרולים שהוא קולין על כתיפו ולכו. יתענה רנ"ס העניות. המוליד מרשות לרשות בורר וחולש שער זקנו נבנה צריך חרס"א העניות. העושה מלאכה ב"כ או האוכל יתענה פ' העניות העושה מלאכה ב"ס יתענה ע"ב העניות מי שלא כיבד אביו ואמו גדלו יתענה כ"ו העניות. והמקלל אוחס יתענה קס"ח העניות והכבדה אותה ע"ד נ' העניות. האוכל חמץ בשבת יתענה כמין חמץ. האוכל מאכלות אסורות יתענה כמין מאכל. השוחה יין נכר צריך להענות ע"ב העניות. המקלל חבירו בשם צריך קמ"א העניות. הגזל חבירו יתענה נ' העניות מכשף יתענה ט"א העניות. המבטל א' מד' מצות אלו ק"ס זניית חפילין וחפלה צריך ס"א העניות. עוד זה מלאמי ובסלמי על הספר כי הם מתוקים לבני אדם מנופת טופס הרבה עניינים שייכים לדיון חביב הקב"ה :
למה כופלין הספוקים שחיחל משה בעניות ייבד דווקא כשקורין לכהן ולישראל ולווי אין כופלין לפי שהכהנים והישראלים חסאו בסגל והלויים לא פשעו בעגל כלל לכן אין צריך לכפול להם. שמח"ח עולם למפרע הוא חלמידים חכמים מרבים שלום חס"ל ר"ח השפלה פז לראות הקב"ה ר"ל השפלה שאדם מחפץ בלב שלם מרונה לפני הקב"ה עד שנעשה כתר לראשו זב"ה בשיר הכבוד מהלמי שהי לראשך עמדת בו' העני"ח אחריות ח"ה עני"י
רמז ליתן נדקס לעני בעת הצט. בדב"ר ה' שמים נעשו ר"ח במדה דין במדה רחמים. מתעטפין בציניח ואח"כ חפילין רמז אס מחוס ועד שרור, בראש"ח ר"ח בקול' רס' חנך' שס' יפ' חמיד'. למה הרעפות של חפילין מחירות וגם החפילין בעמלן לפי שזה מורה על יחודו של הקב"ה כמו שהצט שחור אינו מקבל שום נכע אחר וכל שאר הצב"י חין כן א"כ זו הצב"ה מיוחד שכל הצב"ים כך הקב"ה מיוחד בכל ג' עולמות דהיינו למטה מהרקיע ולמטה מן הרקיע עד הארץ והארץ בכלל ולמטה מן הארץ עד תהום רבה כי גם שם יש הרבה יצורים ורוחות ולילין וכמו כן הקב"ה מיוחד בכל ג' זמני' הים הים ויהיה. הכון לקראת אלשיך ישראל. ר"ח 'הצריך לעקבו' אל 'מפלל' :

למה אנו אומרים בקידוש דשנת אשר קדשנו וצ"ס אשר בחר בנו לפי שהשבת קבועה וקיימה אבל יו"ט חלויין בקביעות צ"ד והיינו אשר בחר בנו דכתיב כי היא חממהכס לעני העמים. למה אומרים בחול ושומר ונשכח

ובשנת וספורם לפי שנקב'ה רואה שהם משמרים השנת והוא משמר אותם
ואין צריך שמוך יוחר. ציני' ר"ח 'בשנה' ש' 'שמה' 'יתירה'. שנת
ר"ח 'שינו' ובגדים 'מלכש': לעשות 'לח' 'השנת' 'לדורות' ר"ח 'לח' 'לח'
יסמן שיב' בשנת בלואל שלו וגם רמז לעונת ח"ח כי הלכה נקראת לח' 'לח'
וביה. שנועם 'לח' ציני' חב'דו רמז שהלומות לח' רמז לקבל הקורס.
בסנילה ובשיר השירים לח נמלא השם בפירוש לפי ששפרים הללו נלמחו
ברמזים ומדברים בנשים דרך חידה לכן לא הוזכר ה' בהם בפירוש.
יסיר משה ר"ח 'ים' 'שפחה' 'יוחר' 'רואה' 'ממה' 'שראו' 'הנביאים' 'הרופא'
לשבורי 'לכ' ר"ח 'לח' רמז לפי שנתפס מחליו שידה לומר כלל וסודי'.
ואמרה הלכה לחן לחן ר"ח 'רבע' כוסות מקרה מנילה נר חנוכה.
מכאן סמך שהנשים חייבות בללו ג'. נשים ר"ח 'ר' 'שנת' 'ידליק' 'מבעור'
יום. חנוכה' ר"ח 'ח' 'נרות' וחלב 'כבית' 'הלל' משיח ר"ח 'מדליק' 'מ'
לשונות 'ימי' 'חנוכה'. נחמד למראה ר"ח נר חנוכה מ"ד. והעולם שמת
צרא' הגרות חנוכה שזכרון הנכים שנעשה לחביתיו גמר'ל ר"ח גבר'ל
'מכיל' רפ"ל 'אורי'ל. מעמידים הכלל לימין החתן וסמך לדבר נכס'
שגל לימין' ס"ח כל'ה למה מסבין החתן עם הכלה ג"ס חתה חופה לפי
שנאמר נקבה הסבב גבר הרי ג' חיות. למה נוהגים לקדש סאשה בנכס'
שחן בו חבן לפי שאבן חין בו שומל ואין דעה עליו ועוד נאמר לח
בתי נחתי לאיש ר"ח חבן לאיש בגי' לא יש ר"ל לא יהא בו חבן. למה
מבגים לקדש האשה בלכבב ולא בשאר חכמות כשאשה מחחיל למות בגדול
מן חורח ה' חמיה וגו' לח יבא בכל פעם השם על אלכבב עד הנחמדים מזהב
ועוד נאמר אלכבב חלקים הוא. הולך רכיל מגלה כוד ר"ח מר"ח ר"ל מר'
תהיה בלחיתיו של הולך רכיל. המבקר בחולם טמל חלק ח' מס' מחליו למדנו
מיפיק שומר הכחוב ויחמר ליזכר הנה חבין חולה ומיד כשנא יוסף וישב
ישראל על ראש המס'ה בגי' ג"ס נמלא יוסף נפל חלק ח' מס' וכחב
ויהחזק ישראל נמלא שלא היה כ"כ חולה כמו מלח. ועשית פמדי חמד ואמת
אמת ר"ח 'לחן' מסה חכריבין חלל ר"ח חב חס לחיו לחותו אשמו. ננו בחו.
ל' ר"ל 'צריך' כל חדם אחד מללו להחלבל ל' יום עליהם. למה נוהגים
לשפוך המים כשיש כר מין רמז לדבר ואמת שם מרים ולא היה מים לעדם
לשמות. עוד י"ח שמלך המות רוחן סבינו. מנן ר"ח 'ממון' 'צוף' 'שמה' מה
שמליבין עשבים לחחוריהם. ולא לפניהם כשהולכים מבית הקברות רחתי במדרש
שהשמה עשה לוי עד הקבר ואינה יירשית לחזור עד שיחמו הקהל רשות
וכשצריקין לחחוריהן זהו הכשות בלומר חלכי למנוחיה. חלו המלות אשר צויה
מהר"ר ר' יודא חסיד ח"ל בן הקדוש ר' שמואל ח"ל בן מהר"ר קלונימוס חזקן
בן מהר"ר יחזק בן חליעזר הגדול ח"ל יש ממן לחרבו ויש ממן לכל
ישראל וללו הן:

ס נוואח ר' יסודה חסיד חין לקבר שני מתים זה חלל זה שהיו שונאים זה
בת זה בחייהם כי חין להם מנוחה יחד חין לחבוב קבר ולהניח פתוח חס
חין נוחנין בו המת פנעוד יום ואם ייחמו פתוח עד הבוקר צינים מועטים ימות
אחד מבני העיר חין להסים חרון של מת על חרון אחד שיש בו מת כבר ואם
נ"שה בודאי שימית אחד מבני העיר במוך ס' ימים לא (ס"א לא יאחז) אחד מילדיו
כשהוא מת כי לא ישאר לו חס' אחד כשפסידין את המת חין מהסבין הדק שיפסידו
עליו כי סכנה יש בדבר שמת ימות אחד חוך ג' ימים. צריך לראות שלא יקסון
כמת